

Szerd. Nov 16^{án} 1851.

K 573 / 752.

Kedves Arany bácsi!

Nagyon megörültem kedves levelének, mert magam
igen rossz levelezőnek tartatam, azt vettem, hogy
a költőrködési rendetlenség, (botrányhoz tartsa szavak)
miatt nem is rá ily hamar választolni.

Annak is örülök, hogy éppen én vagyok az
Kinek ismi ráert, bár papbácsi azt mondja, nem
is használna az a lelki ismeretek. "ember tessék
a fogadást, és a hi megajánlja" stb. Arontól több
N. Szabontai híreket mondott, p. o. egy nyúl
dispensatio mellett akas nőszülni, de Kavaróty nem
tudja a nyúl dispensatiót, sőt és Mezey bá-
csit mint őt vadászhat, bíta meg annak ke-
szítésével, továbbá, oly érősen sutott a nap
hogy meg a kenyeres becsületét is kirilágolt,
hi tudhatna mind az ő teherenyel, vicceit.

És mi a vers küldést illeti küldök itt is
néhányat, s a szörskálhasogatást, ha ugyan
nem restelli, továbbra is kikérem. Nem igen köl-
tői állapotban, t. o. vacsorán szohatere felebre-
dek egy éjjel, s nem tudván aludni, rossz vers
faragással vettem magam elaltatni. Kötés
fogtam tehát, az álomból feljött Kovács bácsi
álmélkodásaira, s Youngról gondolkodva, Pope
mértékében (hit épp akkor olvastam) istam Mult, Selem, Lóci
című

cimü soraimat. Kioldok meg egy hiátmantól
elkondott, stölem ki toldott veszet, az első stro-
pha övé csak, mit a mértékrol' észre lehet venni.
Arántul egy Visegrad címü reget melyben mind
a' geographiát, mind a' históriát megta' gádom.
Gondolom ez utolsó a' legrosszabb.

Kedves nejét tisztelém, Pulsát és Sacit tisztel-
telem, a' látogatást ígérém, sinnek pedig ma-
dók,

szerető barátoshaja (Kukásvári)

Tiszta Domokhos.

Csak egy utó' ismét Papbácsi írenetire arit fele-
li "Hól bágyást az az éret a'ssa, töri hánya."

Mult, Selen, Sívó.

177.

A' multak képe, csendes éjjelen
Hóm, karaban nehem megjelen
Arcat, fátyolhent, süri' kida' fedé,
ebben lappangnak a' történeti.

És mint ö'rok, mindig nővő' sereg
Körötte költött nemek nyugtágenek,
A' mult de túró' minden át, hányag
Elmult koráról' tárták'at harag.

De sok sohajt a' boldog mult után.
(Mudón kúfárad a' jelen után).

Mi haszna? a' jelen csak úgy nyomást
Bár hogyha elmult, majd ki vényük art.
Emigy hiáltunk. Gyö'kve harcolánk,
Nagyobb hatalmú, S'gardag volt haránk,

811
Az új ebédnél csak ételből ett
Több volt a pénz, több volt a becsület,
Mi engede a hont elvessznie?

Hiteltja népünk most nem győznie?

Te vagy az, ember! a' ki így kiáltsz!

Es bármi korbánar egy úton jársz,

Ha a' mult képe tetszik így neked

Dolgoz, jelenben vissza nyerteted,

Ne szűnj, de tegy es újra hasznalod,

A' k' elnyomott hon, s új élettel él.

Bár nyers de tisztá képpel a' jelen,

A' nap terhevel nekem megjelen

"színt eö" M. gyáva emberek,

Erert kell tölle elykep jelneket.

A' a' harag mult es harag jövő,

Mindent mi ember korbán terjed,

Gyermek örül csak a' jelen korának

Mint mondja verse egy költő szava nak

A' ifjak! ök már rajta túl haladtak,

A' vének? tölle régen elmaradtak.

A' tag jövő, egy skelet pusztaság,

Rajt a' remény a' tünde Delibab

Fala es erdő, mint jövő napok

Reménytől, es tünőtől ragyog.

De ha elérjük az erdőt, tovább

Tovább s' a' guld velünk adelibab,

William sebes sen skelve a' teret

Utána nyargal a' gyors képrelet.

Eléri őt. De ez maga helyett

Skuld tarka barka tünde remeket,

Felebredünk! a' remkep elhulad,

S a' tag jövő csak pusztaság marad.

tovább folyt.

8.)

178

Végső

Isten hozzád. kit úgy szerettek.

Mint a föld szeret a napot,
Mint a víz vony kimcsenek halmat,
Mint szénvedő a szent baltasomat.

Isten hozzád. s ha boldogabb karában,
Éled gyöngörtelt napjaid,
Viskótt fegyver lettem a végső örökben,
Viskótt szivemnek gyűlöltos kincsét.

Mint a napot, ha boldog fény mosolygal
Bragyogta át a tiszta keek eget,
Borhóhombokkal elfedik lenyomat,
S tőle reg felejtett fel egek.

Így úgy jövendek el számolni
Számolni, egő fájdalom jelöl
Mely jövendek laktam meg az arcot,
Mely egyszer eleset a bende kettőresől.

De nem felejték jobb felejténi,
Tegyen boldogga istentegedet,
Mert hogy ha újra láttak a hirtartom,
A peccot melyben nem szerettek.

Végezd.

179

Szörnyűsok's, meses korában,
Élt egy leány mi bájos égi szep.
Aki egy tanyán volt nulla mértékében,
És hova s a uot napjal volt a kep.

Egy ifju szellem birta is enge szivet,
Szep volt ugyan, de tünde sapodai,
Es egy keek máskor horda ső szelmet,
Mint a grol agra hangjara máddai.

Milyen a hű de elhagyott araja
Hegyek tövében, hősorútt fona
Meglátja s a hűt lent máis karaba
S nagy fájdalomában, hegy e les maga.

Uak egy könyv seppent mar behangt szemébről
Csak egy hű mére, a part most duna,
Es elrohannan kőve vált kőveről.
Minden mit erzet, e könyve fuda.
Idők múltát, fompót hősoraja
Mint tőnt vés egytáronja keekben,
S felhabzik ne had s rive kinyel buja
Meg most is könyve v endes medriben.

